

LBRIS

We know
books

FELICIA MIHAELA

Plăceri de diamant

Bestseller

Chișinău

2023

CAPITOLUL 1

Se uita pe fereastră de aproximativ jumătate de oră, refuzând orice fel de dialog. Fusese internată în urmă cu o săptămână prezentând leziuni atât pe membrele superioare, cât și pe cele inferioare, contuzii la nivelul feței și un traumatism cranio-cerebral sever. Era un mister pentru toată lumea cazul ei, mai cu seamă că nimeni nu știa cine este și cum ajunsese în asemenea hal. Se aflase doar că zăcea în mijlocul străzii aproape inconștientă, cu hainele pătate de sânge și că a ajuns la urgență datorită unui trecător. Nimeni nu știa cum o cheamă, unde stă și nici nu părea să lase pe cineva să afle.

Doamna Crina, o asistentă a spitalului, a cărei sensibilitate și mărinimie o făcuse celebră, prinse atât de mult drag de ea, încât își petrecea timpul ajutând-o și empatizând la suferința fetei, mânată de o grijă maternă deosebită. Zilnic se oferea să-i fie alături, dar cu toate astea nu putea să-i smulgă nici măcar un zâmbet. Stătea în pat de cele mai multe ori, rare fiind dățile în care cobora și privea cu o expresie indescifrabilă într-un singur loc. Medicii știau că e în afara oricărui pericol, dar rămăseseră rezervați cu privire la sănătatea mentală a fetei.

Deși preocupată de pacienta anonimă până peste puterile ei, doamna Crina nu încercase niciodată să o forțeze să spună ori să facă ceva, ci se limitase la a-i fi aproape până în momentul în care va considera că tânăra avea să se poată descurca singură. Știa că nu avea să-i răspundă acum, dar mai știa că va veni și ziua în care va dori ea să vorbească.

Într-o dimineață doamna Crina îi adusese fetei un buchet de flori, mai mult pentru a da puțină culoare rezervei mult prea so-

bră, le-a aranjat pe fiecare în parte cu o minuțiozitate caracteristică persoanelor perfecționiste, apoi a ieșit uitând pe marginea patului o mapă.

Doi polițiști, unul mai înalt și slab și celălalt grăsuț și cu mustață, își făceau aproape zilnic drum pe la spital în speranța că fata în cele din urmă avea să vorbească. Nimeni nu știa nimic, dar toți făceau ipoteze cu privire la cele întâmplate.

Trecuseră zile întregi fără ca nimic deosebit să se întâmple în rezerva 150. Cel mai curios era faptul că nimeni nu venise să se intereseze de ea și nici nu primise vreo vizită, dar cu toate acestea vestea cazului ei făcuse deja înconjurul spitalului aducând deopotrivă opinii pro sau contra, și totodată infirmierelor și asistentelor un nou subiect de bârfă. Directorul spitalului se arăta și el îngrijorat de soarta fetei, dar mai mult îl neliniștea faptul că nu știa cine avea să plătească serviciile medicale.

Fiecare își vedea interesul, mai puțin doamna Crina care își făcea meseria cu o implicare ieșită din comun. Era o femeie trecută de patruzeci și cinci de ani, destul de zdravănă, cu o frumusețe încă vizibilă pe chipul ridat și cu un suflet plin de dragoste. Suferise mult pentru faptul că nu putea avea copii, dar soțul o susținuse întotdeauna, împărțindu-și dragostea pe care o avea de oferit între soț și pacienții de la spital. Deși ducea o viață la limita modestiei, era genul acela de om pentru care cuvântul e cuvânt și principiile sunt imposibil de încălcat. Se atașase de micuța Eliza încă din prima clipă în care a văzut-o. Poate din compasiune pentru situația în care se afla sau poate și pentru frumusețea ei deosebită. Căci era frumoasă! Ochii asemenea smaraldului, părul de un negru sufocant ce se revărsa până la mijloc, în niște onduleuri simetrice, trup delicat ca al balerinelor renumite de la operă și o piele albă ce lucea de perfecțiune în bătaia soarelui.

Zilele treceau rând pe rând fără niciun rezultat, până într-o zi când în rezerva fetei, doamna Crina găsisse un bilețel cu o caligrafie imaculată. Bilețelul îi era adresat, așa că îl luase și îl citise pe hol lăsând-o pe Eliza să doarmă.

„M-am hotărât să vorbesc, deși nu îmi este ușor să retrăiesc cele întâmplate. Au pus multă presiune pe mine în primele zile,

UBBIS | We know books

auzind și comentariile pe care le făceau fără nicio jenă cu mine în salon. Vreau să povestesc tot, dar vreau să o fac în prezența unui psiholog. De preferat femeie. Mă va ajuta mai mult și cred că m-aș simți mai puțin rușinată. A doua rugămintă este să sunați la numărul pe care l-am notat mai jos. Este o fostă prietenă. Scriitoare. Vreau să fie de față la fiecare ședință și să aștearnă pe hârtie tot.

Ultima mea rugămintă este să nu mai permiteți nimănui să vină în salonul meu, cu excepția psihologului, prietenei mele, medicilor și dumneavoastră. Nu vreau niciun alt infirmier sau asistentă. Asta e tot. Luați întâi legătura cu prietena mea, apoi cu psihologul, iar eu sunt dispusă oricât de repede.

P.S Vă mulțumesc pentru tot sprijinul și toată dragostea pe care mi-ați oferit-o de când sunt aici. Promit că am să mă revanșez față de dumneavoastră. Eliza.”

Lacrimile îi alunecau pe obraji, simțind suferința Elizei prin cele câteva cuvinte pe care le scrisese. A băgat bilețelul în buzunarul din stânga și s-a dus cu pași grăbiți către directorul spitalului pentru a-l informa. Curiozitatea era atât de mare, încât au programat prima ședință chiar la două zile distanță.

CAPITOLUL 2

Salonul era astăzi mai primitiv ca niciodată. Jaluzele erau trase lăsând lumina să pătrundă și să încălzească spațiul mult prea rece și întunecat. Doamna Crina adusese un braț mare cu flori de diferite culori și mirese, și privea la Eliza cum se chinuia să-și aranjeze părul.

— Nu ai vrea să te ajut? Ba chiar m-am gândit să-ți propun, dacă vrei bineînțeles, să te aranjez puțin. Ești mult prea frumoasă ca să-ți păstrezi chipul ăsta trist și plin de lacrimi.

— Vreau mai întâi de toate să vă mulțumesc personal pentru atenția și dragostea pe care mi le-ați oferit de când sunt aici. O să vă rămân veșnic recunoscătoare. Cât despre aranjat, sigur!

Doamna Crina se așezase pe pat, în spatele ei, și cu grijă începuse să-i pieptene părul, timp în care Eliza își privea chipul într-o oglinjoară și scrâșnea din dinți ori de câte ori simțea durere sub atingerile degetelor sale. Vânătăile începuseră să devină gălbui pesemne că se vindecau, însă Eliza rămăsese puțin blocată ca în zilele de început.

— O să fie bine, copil frumos! O să te vindeci și ai să pleci de aici, dar mai întâi vindecă-ți sufletul, ca să poți trăi din nou, puiule, să poți zâmbi și să te bucuri din nou de viață.

Eliza simți cuvintele doamnei Crina sincere și familiare. Era parcă glasul mamei ei iubite. Nu a scos niciun cuvânt, doar s-a întors și i-a sărutat mâna ștergând-și lacrimile.

Momentul fusese întrerupt de sosirea psihologului și a prietenei Elizei, care aproape că scapă buchetul de flori pe care-l ținea în mână. Revederea dintre cele două a fost de o încărcătură emoțională molipsitoare. Mia, micuța scriitoare debutantă, avea privirea

uluită și căpșorul auriu plin de întrebări și curiozități, însă îi promisese psihologului, la rugămintele acesteia, că nu o va bulversa cu întrebări și nici nu va interveni în discuțiile lor.

S-au așezat pe scaune și au deschis câte o agendă, timp în care psihologul a făcut cunoștință cu Eliza și a invitat-o să se relaxeze. Îi era greu să retrăiască cele întâmplate având în vedere că avea sufletul plin de suferință și deznădejde, dar a luat o gură de apă și a început cu o voce scăzută și chinuitoare.

Totul a început în urmă cu trei ani când am realizat pentru prima dată că trebuie să mă gândesc serios la viitorul meu și să încep să-l creionez în minte. Trăiam cu părinții mei în casa pe care o moștenise maică-mea de la bunici, casă bătrânească din chirpici, sărăcăcioasă, cu multe lipsuri necesare și un venit modest. Eram trei copii. Eu, singura fată, copilul conștiincios și totodată singura alinare a maică-mii, cu doi frați, ambii mai mari și mai înceți la minte, ce aduceau alor mei mai multă rușine decât bucurii. Taică-meu mereu îmi zicea ca eu sunt singura speranță pentru familia noastră și că numai mintea mea strălucită va reuși să ne aducă un trai mai bun. Îi compăttimeam de multe ori pentru că dădeau totul pentru noi, să avem strictul necesar și să nu ducem, pe cât posibil, lipsa de nimic.

Alex, fratele meu mijlociu, copilul problemă al familiei, recunoscut în sat drept un pierde-vară și mândrul posesor al unui caracter flegmatic, își petrecea zilele încercând să cucerească puștoaițele naive și lipsite de experiență pentru a-și demonstra că poate fi iubit chiar și fără o situație materială strălucită. Și Doamne Ferește ce mândru se mai simțea când fata popii și cea a primarului, ambele de aceeași vârstă, se intersectau întâmplător în fața porții noastre și se certau ca la ușa cortului pentru dragostea lui. Acela era momentul în care ne chema pe toți afară, și privindu-le, ne zicea:

— O să mă vedeți într-un an sau doi însurat cu o tolocacă ca asta, stăpân peste averile lui ta-su, cum am să mă răzbun pentru toată umilința pe care am îndurat-o de la ei. Că banul este puterea, iar eu am să fiu puternic!

Așa ne spunea de fiecare dată, în timp ce ai mei îl priveau mereu cu durere când vedeau cum dorința aprigă de bani îi mânia

WPBIS | We know books

sufletul. Le era frică că obsesia asta pentru bani îl va aduce într-o bună zi la pierzanie. Mie, în schimb, atitudinea lui Alex mi se părea firească pentru cât îl ducea capul. Mult mai prost ca mine și puțin mai răsărit decât Cristi, își petrecea zilele fugind de muncă și responsabilități.

Pe Cristi, pe de altă parte, nu-l ajuta intelectul câtuși de puțin și nu avea vreodată vreo părere în legătură cu vreun subiect. Se uita pasiv la orice discuție, trăgând din pipa de care nu se dezlipea niciodată și dând din cap fără nicio noimă. Nici lui nu îi plăcea munca, dar nici dacă i-ar fi plăcut, nu știu la ce ar fi avut vreo pricere. Era de mic copil neîndemânat la treburile fizice și mult prea bătut în cap pentru cele intelectuale. Așa, se limita la ceea ce știa să facă, la pipă și lenevit.

Seara ne-o petreceam povestind fiecare ce a făcut pe zi, sau eu, de cele mai multe ori, citeam câte o carte din biblioteca bunicii, îngălbenită de timp și cu paginile rupte, de te chinuiai de multe ori să păstrezi logica firului narativ.

Eu îi iubeam pe ai mei ca pe ochii din cap și le eram recunoscătoare pentru toate sacrificiile pe care le-au făcut pentru noi. Uneori își căutau puteri pentru o nouă zi de muncă, fericindu-se doar ca noi să fim bine, iar pentru mine asta era cea mai crudă dovadă de dragoste pe care ne-o puteau oferi.

În una din zile, a venit taica acasă fericit că primise niște bani în plus, și ne adusese un pui pe care îl făcuse mama la ceaun cu usturoi și cartofi la tavă. De multă vreme nu mai luasem cina toți, iar taica era bucuros să ne vadă adunați lângă el. Nimic nu prevestea că seara care începuse atât de bine va aduce mai târziu atâta durere și amar.

Eliza făcuse o pauză, își ștersese lacrimile de pe față, și privea temătoare la doamna psiholog .

— Continuă, fără frică Eliza. Aici nimeni nu îți va face rău!

rica i se citea pe chip, mâinile îi tremurau, iar de fiecare dată când voia să-și șteargă lacrimile, scotea un scâncet de durere la atingerea rănilor încă prezente. Se mai liniștise puțin, după care a continuat să povestească.

Când stăteam toți la masă, am auzit o bătaie puternică în poartă și am ieșit să vedem ce s-a întâmplat. Un polițist nerăbdător

LDIS | We know books

bătea atât de tare, că pentru o secundă am crezut c-o să ne dărâme poarta cu gard cu tot. S-a prezentat și ne-a zis că a venit să-l ia pe Alex pentru câteva întrebări. Ne-a mai spus că tatăl unei copile din sat ar fi depus plângere pentru molestare și că trebuie să meargă să lămurească problema. Alex era surprins de acuzațiile care i se aduc, dar nu s-a împotrivit așa-zisei anchete. Discuțiile n-au durat mult, pentru că polițistul știa una și bună, și nu părea interesat de problemă. Ne sfătuiseră să ne înțelegem cu tatăl fetei și să găsim o cale de mijloc ca Alex să nu aibă de suferit. Până la urmă a trebuit să o dăm cumva pe pace ca să-și retragă acuzația, așa că ai mei au dat toate economiile pentru a nu ne târî în scandal.

Spiritul familiar, și așa nu prea închegat, începuse să se stingă devenind din ce în ce mai reci unii cu alții. Eu eram cu ai mei până-n pânzele albe, dar nu puteam să fac asta și în locul nătângilor mei frați. Zilele treceau una câte una și noi vorbeam tot mai puțin unul cu altul și petreceam tot mai puțin timp împreună. De la suferință, la două luni de la incident, maică-mea a făcut infarct și s-a stins sub ochii noștri, rămânând neputincioși și cu o durere greu de explicat. Sufeream toți și simțeam dorul de ea, însă lui taica îi era cel mai greu să meargă mai departe. Lipsa mamei l-a lovit atât de tare, petrecându-și zilele plângând și jelind. Plângea la muncă, plângea acasă, plângea chiar și în somn. Își pierduse jumătate de suflet și nimic nu-i putea alina durerea.

S-a chinuit așa șase luni, după care s-a dus și el și am rămas singuri fără niciun suport moral și fără niciun ajutor. Aveam bani strânși pentru facultate și cum nimic nu mă mai ținea acolo, hotărâsem să mă mut în Constanța pentru un nou început.

CAPITOLUL 3

Ajunsesem în Constanța de o zi și deja mă îndrăgostisem pe loc. Nu depășisem niciodată granițele satului meu natal, dar visam încă de mică să îmi alint picioarele în valurile calde ale mării. Am coborât din tren pe peronul gării și am privit preț de câteva minute la haosul cotidian al orașului, acel permanent du-te, vino, în fundal de telefoane mobile, în care toată lumea e pe fugă și ocupată.

Am urcat într-un taxi și am plecat emoționată spre cămin. Fusesem acceptată la facultate, ocupând un loc la buget și totodată o cameră la cămin. Nu știam prea bine cum era treaba cu căminul, drept să vă zic nici măcar nu știam dacă o să reușesc să învăț drumul să pot ajunge singură, însă aveam un amalgam de sentimente contradictorii, încât stomacul mi se încorda asemenea unei ținte ce se pregătea să primească săgeata. Îmi era frică în principal de ideea că era posibil să nu mă acomodez. Era evident că-mi va fi greu, însă venisem cu gândul de a reuși, așa că promiteam să dau tot ce am mai bun. Camera era la etajul întâi, iar la prima vedere totul părea ok, chiar dacă era puțin cam micuță pentru două persoane. Ideea unei colege de cameră mă încânta teribil, cu atât mai mult că nu avusesem niciodată o prietenă și speram din tot sufletul să-mi fie ea. Simțeam nevoia unei persoane cu care să-mi petrec timpul, cu care să povestesc și mai ales care să-mi fie alături în procesul de „urbanizare al țăranului comun”. Realitatea era că oricât de manierată și educată eram, mă așteptam să fiu în ochii unora o țărăncă nerecunoscătoare, găsind în asta un motiv să mă marginalizeze.

Aranjatul lucrurilor nu mi-a răpit foarte mult timp pentru că nu aveam multe, așa că m-am așezat pe pat cu intenția de a mă

odihni puțin. Nici nu apucasem să ațipesc, că aud ușa cum se deschide și văd intrând zgomotos o făptură cu părul de un auriu sclipitor, trăgând după ea trei bagaje mari. Pentru o secundă m-am simțit intimidată de prezența ei, cu atât mai mult că avea o frumusețe nobilă. Semăna mult cu prințesa despre care îmi povestea mereu mama când eram mică. Agitată cum părea, și-a lăsat bagajele în mijlocul camerei și apoi mi-a întins mâna:

— Bună, eu sunt Mia, colega ta de cameră.

— Bună Mia. Sunt Eliza. Mă bucur să te cunosc!

Dădu din cap afirmativ și îmi oferii un zâmbet copilăresc și sincer. Părea extenuată de povara bagajelor, lăsându-le aruncate în mijlocul camerei și trântindu-se zgomotos pe pat. A oftat o dată, cam cât să-și tragă sufletul și s-a întors spre mine:

— Cred că o să ne înțelegem bine, îmi zice zâmbind, după care se ridică pe marginea patului încercând să-și facă curaj pentru bagaje.

M-am oferii să o ajut la despachetat, profitând de moment pentru a ne cunoaște. Mia avea niște trăsături parcă de păpușă. Trupul îi era subțire, aparent firav, ochii de un albastru marin, buzele cărnoase, iar obraji rozalii făceau din micuța Mia o fată de revistă. Îmi plăcea de ea, dar cel mai important era faptul că ea părea să mă placă pe mine, iar pentru mine asta conta cel mai mult.

Zilele în compania ei erau de-a dreptul încântătoare, iar timpul părea să se scurgă fără să ne dăm seama. Trecuseră deja trei săptămâni de când mă instalasem la cămin și nimic nu părea să fie anapoda, cu atât mai mult că Mia și cu mine eram acum prietene și devenisem de nedespărțit. Împărțeam aceeași cameră, stăteam în aceeași bancă la cursuri, în pauze o însoțeam la fumat, ba chiar renovasem și camera. După renovarea de care ne ocupasem conștiincios, în cameră predominau florile, rozul și albul în defavoarea griului neprimitor, șters pe alocuri, cu care ne instalasem la început. Aveam perdele și draperii colorate, lampă la birou și o ordine ce se menținea fără pic de efort. Paturile erau acoperite cu lenjerii cu flori sau personaje din desene animate, Mia lipind deasupra patului ei un poster cu Ashton Kutcher, de care era îndrăgostită iremediabil. Nu contenea să spună cât e de frumos și

ce zâmbet ștrengar are, ba chiar săruta posterul în fiecare seară înainte de culcare.

Contrar situației mele, ea provenea dintr-o familie bună, tatăl Miei fiind avocat, iar mama ei scriitoare de poezii de dragoste. Banii nu au fost o problemă pentru ei, cu atât mai mult că Mia era singurul lor copil. Stătea la cămin doar din dorința de a trăi studenția la cote maxime, cu toate implicațiile ei. Ieșeam în fiecare seară la plimbări, la masă, iar de cele mai multe ori plătea ea, lucru care mă deranja puțin și care îmi crea o oarecare obligație. Îmi spunea tot timpul că e plăcerea ei, că mă consideră o prietenă adevărată și că o să am timp să mă revanșez.

Fără să ne dăm seama, trecuse o lună de când începusem facultatea și așteptam cu nerăbdare primul nostru bal, și totodată prima mea ieșire în lume. Amândouă studiam la facultatea de drept. Eu visam încă de mică să devin judecător, așa că a fost o bucurie imensă când am văzut că sunt admisă la facultate, iar Mia a venit mai mult pentru bucuria mamei sale. Romantică și visătoare, vedea viața ca pe o glumă și dragostea ca pe o poveste. Îi plăcea să scrie și visa cu ochii deschiși la prima ei carte, primul volum pe rafturile librăriilor. Era genul de om care oferă totul necondiționat, omul care știa că avuția alor ei nu i se datorează și care simțea că are de oferit ceva lumii. Simțea nevoia să împărtășească și voia să o facă prin scris. Deși scriitoare, mama ei nu o încurajase în sensul asta, spunând că lumea artei este nesigură, că viața de scriitor nu oferă beneficiile financiare pe care le oferă avocatura, iar criticii îi vor mânca sufletul bun și mult prea naiv. În pofida faptului că era un om pentru care dreptatea era verset de Evanghelie, nu accepta ca facultatea de drept să-i croiască destinul printre oameni periculoși și cu moravuri ușoare. O mai prindeam la orele dimineții tastând de zor la laptopul ei plin de pietre strălucitoare, sau mai sărea noaptea din pat când îi venea câte o idee numai bună de așternut în viitorul bestseller. Era un deliciu pentru mine să o văd cum sare din pat în pijamalele ei preferate cu norișori, și cu un chicot copilăresc începea să tasteze haotic. Îi mulțumisem Domnului de atâtea ori că mi-o adusese în cale și nu îmi puteam imagina cum ar fi fost studenția dacă nu mi-ar fi fost alături.